

DRÖMLIVET
en utställning av Max Solca & Kollektivet Livet
med fotografier av Rickard Falk

Kronobergsgatan 35
19 december 2014 – 7 januari 2015

Bakgrund

Mellan 2012 och 2013 kurerade jag några stycken utställningar i gatukonstgenren på färgbutiken Highlights gallerisatsning, HL Gallery. Det blev en del uppmärksamhet kring dessa, och i den vevan blev jag kontaktad av Andreas Blom på Kollektivet Livet (KL). Han gillade mitt arbete och undrade om vi kunde ses.

Vi tog en fika på Kulturhustaket sommaren 2013, och kände att tankarna gick åt samma håll. En idé vi båda haft var att starta ett eget, kommersiellt drivet galleri.

Galleriplanerna rann ut i sanden, men vi fortsatte prata. Efter årsskiftet blev jag knuten till KL på frilansbasis. Kanske kunde jag sätta tänderna i väggen på Kronobergsgatan 35? Vad hade jag för idéer i så fall?

Väggen på Kronobergsgatan hade i flera år fungerat som ett inofficiellt utomhusgalleri, genom samarbete med fastighetsägaren Atrium Ljungberg. Men det hade skett lite under radarn, med anledning av stadens ”Policy mot klotter och liknande skadegörelse” (Utlåtande 2007: RII - Dnr 323-3490/2006).

Här hade ett tiotal verk monterats i samarbete med mer eller mindre kända kreatörer och gatukonstprofiler, bl.a. Shai Dahan, Olabo och Al Macpope. Med förhoppning att undkomma kravet om bygglov hade det varit fråga om s.k. paste-ups.

Jag var mycket imponerad, men kände att det fanns en viss utvecklingspotential. Och framförallt var tiden mogen att utmana den där policyn. Vid det här laget hade ju stan själva flera gånger brutit emot sin egen policy, bl.a. genom en stor utställning med gatukonst på Kulturhuset sommaren 2012. Var det verkligen sant att en privat fastighetsägare inte fick göra vad hen ville på sin egen mark? Hade någon faktiskt testat, eller var det mer så att nolltoleransen skapat ett klimat där ingen ens vågade?

Utveckling

Jag ville också utveckla konceptet på Kronobergsgatan en aning - göra större produktioner, måla direkt på väggen. Tidigare verk hade varit lågbudgetprojekt där KL och konstnären delat kostnaden 50/50. Fanns det inte möjlighet att få en liten materialbudget av fastighetsägaren, och kanske kunde man engagera fler sponsorer?

Och så ville jag gärna testa att flytta gatan inomhus, vilket skulle gå i linje med vår ursprungliga idé om eget galleri. Jag hade sett en del mindre lyckade exempel på detta tidigare och ville gärna göra det utan att förlora kontakten med ursprunget.

Bygglovsprocessen

Sagt och gjort! I samtal med Atrium Ljungberg nämnde vi Kulturnatt Stockholm som ett tänkbart sammanhang för väggen. Jag hade tidigare samarbetat med dem och tänkte att det skulle tilltala Atrium Ljungberg, såsom varandes ett mer etablerat sammanhang. Där väggen skulle få stor uppmärksamhet. Fastighetsvärden tänkte på idén, och ganska snart fanns det en liten materialbudget.

Kravet var dock att vi på KL själva fick ta hand om bygglovsansökan, som nu utan tvekan krävdes - då det var fråga om en permanent ändring av väggen.

Det hela drog ut på tiden och arbetet blev ganska mödosamt. Först skulle vi alla enas om ett koncept, sedan kontakta tänkbara konstnärer och fler sponsorer. Till sist lämna in en rätt omfattande ansökan. Efter många turer föll valet på Max Solca, serietecknare och f.d. graffitimålare, verksam i Malmö. Spännande, tyckte jag - som själv hade en bakgrund inom både tecknade serier och modern bokstavsgraffiti.

Jag hade vid tidpunkten ingen tidigare erfarenhet av byggprocesser, så jag fick börja från scratch. Fundera ut ett koncept som hade chans att gå igenom, men samtidigt konstnärlig bäring. Förbereda och ta fram alla papper som krävdes. En av de personer jag pratade med i den här processen, en arkitekt, sa något som jag snart skulle förstå innebörden av: ”Jomen, det här med bygglov är ju rätt krångligt... Så byggs det ju inte heller så mycket i Stockholm!”.

Till sommaren hade vi i vilket fall en ansökan klar. Jag hade räknat med många vändor efter det - diskussioner om motiv med myndigheten, med mera. Men det hela gick fortare än väntat. Skönhetsrådet var remissinstans. De hade inga invändningar vad gäller val av plats, men skickade frågan vidare till Stockholm Konst som också lät projektet passera. Nu var vi nära!

Världen kommer till Stockholm

Efter tio veckor fick vi emellertid besked om att bygglovsansökan var så ovanlig att beslutet måste fattas av politikerna. Jag ringde upp handläggaren och frågade om saken. Vid det här laget hade det nya politiska styret gått ut i medierna och berättat att de hade för avsikt att avskaffa nolltoleransen. ”Jo, sa handläggaren - jag tror vi kan fatta ett delegationsbeslut, saken behöver nog inte dras i nämnden”.

Veckan därpå var det hela klart, vi hade fått bygglov för Stockholms första riktigt stora spraymålning i innerstan. Efter att beslutet nått laga kraft (ingen överklagat) fick vi upp den på två dygn i slutet av december.

Highlights har bidragit med färg, Nofa har lånat ut skylift och vi har fått använda Apcoas garage för att visa fine art prints med utsnitt från väggmålningen, en riso print baserad på skissen samt dokumenterande fotografi av Rickard Falk.

Serier i nytt format

Konceptet, som Solca introducerat själv, kallas väggserier. Med andra ord en intressant fusion mellan två olika populärkulturella uttryck: Den tecknade serien och gatukonst. Båda på sin kant utsatta för moralpanik och misstro, men som senare på olika sätt hittat sin väg in i de finare salongerna och rönt stor uppskattning.

Drömlivet kretsar, som Max Solcas konst ofta gör, kring tillvaron någon annanstans. Hans verk är problematiserande och innehåller inte sällan ångest och död - men även en viss portion svart humor. När han målar i det offentliga rummet är emellertid konstnären noga med att alla ska kunna ta till sig uttrycket, gammal som ung.

Kristoffer Ekman | curator

P
P

SAMTRANS

SOLCA

GARAGE

TAKI

Blue logo on truck

